

Vergaderjaar 1986–1987 Nr. 9b

19383

Intrekking van de Werkloosheidswet, invoering van een nieuwe Werkloosheidswet en een aantal andere wetten, alsmede de in het kader van die intrekking en invoering te treffen overgangsregelingen en de daarmee verband houdende wijzigingen van een aantal wetten en regelingen (Invoeringswet stelselherziening sociale zekerheid)

NADER VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR SOCIALE ZAKEN EN WERKGELEGENHEID¹

Vastgesteld 8 oktober 1986

De Memorie van Antwoord alsmede de hoorzittingen welke door de commissie zijn gehouden gaven de leden van de commissie aanleiding tot het maken van de volgende opmerkingen en het stellen van de volgende nadere vragen. Voor de opmerkingen en vragen naar aanleiding van de algemene inleiding wordt verwezen naar het nader voorlopig verslag met betrekking tot wetsvoorstel **19261**.

De leden van de **P.v.d.A.**-fractie verbaasden zich over de formulering in de Brief van de Minister van Binnenlandse Zaken aan de leden van de Centrale Commissie voor Georganiseerd Overleg in Ambtenarenzaken d.d. 12 september 1986: «of en zo ja daarvoor een gehele danwel gedeeltelijke compensatie zal worden getroffen». (in verband met vervallen WWV).

Zij stelden hierover de volgende vragen:

Waarom is deze brief eerst op 12 september verzonden? Is toen pas deze lacune als gevolg van de Stelselherziening ontdekt?

Waarom is de formulering zo extreem terughoudend «of en zo ja»; «geheel of gedeeltelijk», waar immers een volledige compensatie zonder meer in de rede ligt?

Kan volledig gegarandeerd worden dat een dergelijke compensatieregeling zal ingaan op dezelfde datum dat de WWV voor «nieuwe gevallen» gesloten wordt?

Wat zijn de gevolgen als eerst na inwerkingtreding van de Stelselherziening overeenstemming wordt bereikt over de compensatiemaatregelen?

Waarom kiest het kabinet in de Memorie van Antwoord-Invoeringswet voor de vage formulering «niettemin zal gezien worden of er reden is de ambtelijke regelingen aan te passen met betrekking tot het meetellen als «diensttijd» van arbeid in de particuliere sector in de laatste vijf jaar»? Aannemende dat dit geen kluit-in-het-riet-formulering is, wilden deze leden graag weten op welke termijn nadere wet- of regelgeving te verwachten is.

De aan het woord zijnde leden kwamen nogmaals terug op het artikel in PS nr. 14 van 11 juni 1986 (pag. 915). De bewindslieden onderschrijven

¹ Samenstelling: Franssen (CDA) (voorzitter), Van Dalen (CDA), mw. Uijterwaal-Cox (CDA), Van de Zandschulp (PvdA), Oskamp (PvdA), Heijmans (VVD), Van Tets (VVD), mw. Vonhoff-Luijendijk (VVD), mw. Tiesinga-Autsema (D66), mw. Van Leeuwen (PSP), mw. Bolding (CPN), De Gaay Fortman (PPR), Barendregt (SGP), Schuurman (RPF), Van der Jagt (GPV).

de conclusie van de auteurs en bevestigen dat deze conclusie mutatis mutandis geldt voor het eerste lid van artikel 52 (pag. 5 Memorie van Antwoord). Deze leden vonden de gevolgen van deze overgangssituatie niet acceptabel. Een overgangssituatie dient ertoe om de bestaande rechtspositie van betrokkenen te waarborgen. Niet om ervoor te zorgen dat betrokkenen door een dergelijke regeling in de toekomst slechter af zijn dan degenen waar deze overgangsmaatregel niet op van toepassing is. Daarom stelden zij voor om bij reparatiewetgeving artikel 52 zo aan te passen dat de nadelige effecten van dat artikel geëlimineerd worden.

Houdt de overgangsbepaling van artikel 43 in dat ongehuwden met kinderen beneden de 18 jaar en een inkomen beneden het relevante minimum die samenwonen ook een toeslag krijgen, zo vroegen dezelfde leden. Als de AAW niet gewijzigd was hadden zij de hogere grondslag gehouden ook al woonden ze samen met een partner die inkomsten heeft.

Artikel 39 onderdeel F en artikel 40 onderdeel L wijzigen de tot nu toe gehanteerde staffeling van uitkeringspercentages in de AAW en WAO. Door de nieuwe staffeling ontstaat een groot gat tussen de uitkering van degenen die 80% of meer arbeidsongeschikt zijn en degenen die gedeeltelijk arbeidsongeschikt zijn. Degenen die 80% of meer arbeidsongeschikt zijn krijgen 70% van het dagloon, terwijl degenen die 65–80% arbeidsongeschikt zijn slechts 50, 75% van hun dagloon ontvangen. De aan het woord zijnde leden achtten deze discrepantie ongewenst. Het zou naar hun wijze van zien logischer geweest zijn dat wanneer iemand die 80–100% arbeidsongeschikt is 70% krijgt van 100% van zijn dagloon, iemand die 65–80% arbeidsongeschikt is 70% van 80% van het dagloon zou krijgen.

De personen die 21 jaar of ouder zijn, doch jonger dan 27 jaar en niet als gehuwd worden aangemerkt in de zin van Toeslagenwet, krijgen op grond van artikel 24 respectievelijk 48 Invoeringswet automatisch een aanvulling tot de bijstandsnorm. De zogenoemde kopjesregeling. Dat wordt door dezelfde instantie uitbetaald.

Dat geldt niet voor jonger dan 21-jarige zelfstandig wonende AAW'ers. Waarom is dat niet op analoge wijze geregeld?

De leden van de fractie van **D66** vroegen of de staatssecretaris nog steeds van mening is dat invoering per 1 januari 1987 kan plaatsvinden.

Hoe verhoudt zich dat tot de mening van de werkgroep Sociale Zaken dat «bij invoering van wijzigingen in de regelgeving in beginsel een termijn van drie maanden in acht moet worden genomen tussen de afkondiging in het Staatsblad en de feitelijke invoering» (17910 nr. 20 pag. 7, brief van de minister van Binnenlandse Zaken over de grote stedenproblematiek)?

De leden van de fractie van de **P.S.P.** maakten de volgende opmerkingen en stelden de volgende vragen:

Naar aanleiding van het voorbeeld van Jannie en Ramon in de Memorie van Antwoord moet nog eens duidelijk gesteld worden dat degenen die voor de stelselherziening werkloos zijn geworden maar de uitkering om de ene of de andere reden pas later aanvragen dit niet meer kunnen doen als de stelselwijziging is doorgevoerd, aangezien de toegang tot de WWV is gesloten.

In het voorbeeld van Jaap Janssen wordt niet vermeld dat als hij op de laatste dag dat hij recht heeft op een WWV-uitkering 50 jaar of ouder is nu wel recht heeft op een verlengde WWV-uitkering terwijl dit volgens de IOAW-uitkering niet meer zo is. In de IOAW is namelijk de eerste werkloosheidsdag doorslaggevend, terwijl dit in de interim-regeling niet zo was.

Kan de staatssecretaris deze opmerkingen onderschrijven?

Hoe ziet de staatssecretaris de positie van de 57½-jarigen? Is hij van plan om nadere regels te stellen die het mogelijk maken dat deze personen

naar de bedrijfsvereniging overgaan? Wordt er gedacht aan een overgangmaatregel voor 50+ WWV'ers die bij invoering van het stelsel in de IOAW komen onder een strakker vrijlatingsregime?

De voorzitter van de commissie,
Franssen

De griffier van de commissie,
Mevr. Dijkstra-Liesveld